

Szomorújelentés

Özv. szamosújlaki Szikszai Lajosné, szül. Kaáli Nagy Ágnes rövid súlyos szenvedés után, f. hó 15-dikén d. u. 1 órakor, munkás életének 68-dik, özvegységének 5-dik évében elhunyt. A megboldogult hült tetemeit folyó hó május 17-dikén d. u. 3 órakor helyezték örök nyugalomra az ev. ref. egyház szertartása szerint.

A néhai Szikszai Lajos özvegyében egy olyan alakja költözik el a múltnak, amelyet a jelen már csak gyéren mutat fel; amelyet a jövő talán egyáltalában nem is fog ismerni. Típusa volt az igazi, régi magyar gazdasszonynak, aki a maga kis birodalmában erős kézzel kormányoz, de hivatásának betöltésére – az otthonon kívül – szélesebb területet, a háziasszonyi tisztén kívül más munkakört nem keres. És ezt a munkakört Ágnes asszony (így hívtuk, így fogjuk emlegetni a derék úrinőt!) be is töltötte fényesen, mert hogy a gazdasszonyságban megye- s országszerte nem könnyű volna párját találni, azt rajtunk kívül megye- és országszerte nagyon sokan tudják és vallják. Egyetlen hibája volt – az áldott jó szíve, amely csupa szeretettel volt tele. S e szeretetből mindenki részesnek tarthatta magát, mindenki hasznot húzhatott, neki magának nem kellett egyéb haszon annál a tudatnál, hogy jót tett. Mintha lelki szükség lett volna nála, hogy mindenkit megelégedettnek lásson. Azt hisszük, hogy ha arra került volna a sor, ő is megosztotta volna még az imakönyvét is a szegénnyel. Az Úr előtt, ahova ment, ahol a szív jósága és a szeretet szerint ítélnék, bizonyára oly szívesen lesz látva, mint amilyen szívesen látott ő annyi, meg annyi vendéget.

(Szilágy, 1902, május 18.)